

Afgelopen week heb ik een groot gedeelte van de Cd-collectie doorgeworsteld en stuitte ik op ["Kiss Me \(with your mouth\)" van Stephen Tin Tin Duffie](#), een favoriet nummer van me uit de jaren tachtig. Mijn vrouw kent dit nummer ook maar dan [in een uitvoering van Robbie Williams](#).

Ik brandde de laatste versie op een CD voor in de auto. En zo schoot ik even later net niet te hard (..) over de Hoge Ring richting de supermarkt in de Waterwijk. Een ijskoud blikje Cola Zero binnen handbereik. Ik moet iedere keer aan die TV commercial denken. 'It's Daddy !!!' hoor ik dan en zie de knappe dochter voor me met die mooie meneer zoals ik die uiteraard vroeger ook was in Het Land van Nooit.

Ik heb jarenlang tijdens de file de tweede stem in "De Glimlach van een Kind" van Willy Alberti voor mijn rekening genomen. Ik was zeg maar Willeke. Dat lukte aardig als ik eerst een blikje Cola Light leeg dronk. Zero bestond toen nog niet. Dan brandde er iets weg in mijn keel en kon ik volluit tekeer gaan. Dat werd niet enorm op prijs gesteld door mijn mede-filisten. Menig verzoek om dan in ieder geval toch mijn ramen dicht te doen is tot mij gekomen in zowel woord maar vooral in gebaar. Die ronddraaibeweging vanuit de elleboog en pols. Bekend neem ik aan.

'Die uitbeeldende beweging van u zegt me niets', liet ik via een stouterende schouderbeweging en een vragende blik terugweten. Wat daarna ontstond was iets dat erg leek op een hele slechte uitzending van Hints. Gebaren met de duim en wijsvinger in een minimale beweging, wat aan moest geven dat ik het volume moest matigen werden aangevuld met 2 vingers in de oren. Regelmatig werd "Ik geef het op mafkees" vormgegeven met een vinger in erecte toestand, vaak betrof het die tussen wijs –en ringvinger.

Er kwam een einde aan deze gewoonte doordat ik na de file ging werken en ook kreeg ik keelklachten. 'Zingt u wel eens?', vroeg de logopediste, 'doet u dat maar liever niet meer'. Maar wachtend voor de verkeerslichten bij de Waterwijk was het blikje leeg en was ik onbewust in mijn oude gewoonte vervallen: ik zong nogal hard en dito vals 'Kiss me with your mouth!' Ik had het prima naar m'n zin toen er naast me werd getoeterd. Ik schok me kapot en maakte me enigszins gelaten op voor een nieuwe aflevering van Hints.

Maar in plaats van de ronddraaiende elleboog en polsen of de bewuste vinger zag ik een opgestoken duim met daarachter het meeduinende hoofd van een aardige mevrouw van voorlopig nog niet mijn leeftijd. Ze moest lachen en toen Robbie het refrein, deze keer zonder mijn vocale inbreng, ten gehore bracht kuste ze op haar raam. Ik voelde me 20 kilo jonger! In de supermarkt haalde ik supernonchalant een sixpack Zero uit het schap als was het een zak cement van 25 kilo, terwijl ik in mijn hoofd de slotzin van de commercial hoor... 'Coca Cola Zero, it's possible.'